

iets moest doen, zodat haar kleine „crèche” wel wat vreemd geworden was. „Daar”, zei ze, „wat vind je ervan Felix? Eigenlijk geloof ik dat er iets aan ontbreekt, en toch weet ik niet hoe ik het zou moeten verbeteren.” „Ja,” zei Felix schuchter, „misschien kan ik wel een beetje helpen”. En toen begon hij de kleine huisjes en figuurtjes te verschikken, tot alles veel echter en natuurlijker leek, zoodat jonkvrouw Elinor huppelde van vreugde. Terwijl hij de kleine kribbe plaatste, dacht hij ineens weer aan het figuurtje van het Christuskind, dat in de zak van zijn blouse geborgen was; verlegen nam hij het eruit en wees het aan het kleine meisje, dat verrukt was ermee, en temeer toen hij ook nog een klein houten schaapje en een hondje uit dezelfde zak te voorschijn haalde.

De kleine jonkvrouw Elinor was zo opgewonden blij, dat ze op den graaf toeliep en zijn beide handen pakkend, hem meetrok door de zaal om hem de crèche te vertonen en de fijne, door Felix gesneden figuurtjes te wijzen. „Kijk eens Vader” zei Elinor, „kijk dit eens en dat!” En zij hield het snijwerk op om het door den graaf te laten keuren. Graaf Bernard, die goedig was komen kijken om zijn dochttertje plezier te doen, toonde zich zeer verrast. Hij nam de kleine figuurtjes, die zij hem in de hand gaf op en bekeek ze nauwkeurig, want hij was een goed kenner van dit soort kunstsnijwerk. Hij keek Felix aan en vroeg toen: „Wel, kleine woudvogel, wie heeft je leren houtsnijden?”

„Niemand, heer” stamelde Felix, „al zou ik niets liever willen dan leren van Père Videau, den meester-beeldsnijder, maar Vader zegt, dat ik schaapherder moet worden net als hij.” En hierop rolde er een traan langs Felix' wang, want je weet hoe moe hij was.

„Wel, wel” zei de graaf, „dat is niet zo erg. Ge zijt moe, kleine man, we zullen hier morgen wel verder over praten. Nu is 't hoog tijd dat jullie slapen gaat. Hé daar, Jacques! Kom eens hier en zorg voor dezen kleinen jongen, en maak dat hij een zacht bed en een veren kussen krijgt!”

Den volgenden morgen genoten de kinderen samen van een vrolijk ontbijt en daarna nam graaf Bernard Felix apart en vroeg hem allerlei over zijn leven en zijn thuis. Toen, begrijpend hoe angstig de ouders van den knaap zouden zijn, beval hij zijn vertrouwden schildknaap Brian, een paard te zadelen en Felix terug te brengen naar Sur Varne.

Ondertussen smeekte de kleine Elinor of hij niet in het kasteel mocht blijven als haar speekameraadje, en zij was diep teleurgesteld toen zij het paard reeds gezadeld in de binnen-hof zag staan. Ze was dan ook pas tevreden gesteld, toen haar Vader, die zijn dochttertje niet bedroefd kon zien, haar beloofde haar op een keer mee te zullen nemen om Felix in Sur Varne op te zoeken. Toen glimlachte ze weer en neeg bevallig tot afscheid, en op eens trok ze een rood zijden haarlint uit haar donkere haar, bond het om Felix' mouw en riep uit: „Daar, dit lint moet je bewaren, dan ben je mijn kleine ridder!”

Felix kon alleen een verlegen goeden dag stamelen, want in het bijzijn van dit levendige kleine meisje voelde hij zich meer in 't nauw gebracht, dan in zijn angst voor de ergste wolven in het bos.

Een ogenblik later tilde Brian hem in het zadel, en zelf achter hem opspringend, nam hij de teugels en daar gingen zij op weg. Toen ze na een rit van enige uren in Sur Varne kwamen, wees Felix aan Brian den weg naar het kleine huisje van Michaud, en je kunt je wel voorstellen hoe innig blij

Vader en Moeder Michaud waren toen ze de reizigers zagen, want ze waren vreselijk angstig geweest en den helen nacht hadden ze naar hun kleinen jongen gezocht.

Natuurlijk was Felix eerste vraag naar Beppo en er viel een pak van zijn hart, toen hij hoorde dat de kleine spijbelaar, die in werkelijkheid niet ver van 't dorpje was afgedwaald, gevonden was door een van de schaapherders en nu veilig en wel vastgebonden was in de schaapskooi.

Na een goede nachtrust was Felix geheel bekomen van zijn tocht, en den volgenden dag was hij al weer druk in de weer met 't helpen versieren van het „Joel-blok”. En daarna moesten ook Ninette en Beppo nog eens extra geborsteld worden en waren er nog meer prettige laatste voorbereidingen voor den groten feestdag.

Zo kwam dan de Kerstnacht. Het was een mooie heldere sterrennacht en van alle kanten hoorde men de aardige oude Provençaalse kerstliedjes, gezongen door de boeren en door de kinderen op weg naar de grote kerk in het dorp, want daar trok iedereen heen toen het langverwachte uur naderde. Dan begon de plechtige dienst met zang en wierook en de heldere stemmen van het kinderkoor, tot opeens van de hoge kerktoren een vrolijk klokgelui opklonk in den nacht. En eensklaps werd er tussen de opeengepakte kerk-gangers, die het dichtst bij de deur stonden, ruimte gemaakt en binnen traden vier landlieden, die op doedelzak en fluit een typisch oud liedje speelden, dat drie eeuwen geleden was gemaakt door den goeden ouden koning René voor precies zo'n zelfde plechtigheid als nu volgde.

Achter de pijpers liepen tien schaapherders, twee aan twee, gekleed in een lange bruine jas. Deze droegen alle een staf en een brandende kaars, behalve de eerste twee, want een van deze droeg een mandje fruit: meloenen en druiven en peren uit het zonnige Provence, terwijl de andere in beide handen een paar mooie witte duiven droeg met roze oogjes en zacht trillende vleugels.

En daar, achter de schaapherders, kwam — wat denk je? — Ninette! Ninette, haar vacht glanzend als sneeuw, een krans van laurier en mirthe om haar nek, en twijgjes hulst achter haar oren, terwijl ze een klein tuig van rood leer droeg, dat scherp afstak tegen het wit van haar wol. En aan dat tuig bevestigd en op wieltjes kwam achter Ninette het aardigste houten karretje dat je je denken kunt. Het was geverfd in vrolijke kleuren. De wieltjes waren versierd met guirlandes, en erin, inelkaar gerold als een klein wit balletje, Beppo! Een rood zijden lint was om zijn nek gebonden in een grote strik en in de lussen ervan stak een takje hulst. Beppo lag stil, om zich heen kijkend met een blik van verbazing en niet-begrijpen. Achter zijn karretje kwamen weer tien schaapherders met staf en kaars en daarachter een hele stoet landvolk en kinderen (waaronder Felix), die allen brandende kaarsen droegen en allen straalden van vreugde, want dit was de processie van het offerlam, en het werd door ieder als een grote eer en een voorrecht beschouwd om in de stoet te mogen meelopen. En vooral de schaapherders hielden zoveel van deze mooie oude plechtigheid, welke door de eeuwen door bewaard was gebleven in herinnering aan den tijd, lang geleden toen het Christus kind lag in de kribbe van Bethlehem, en de schaapherders van Judea Hem gingen zoeken om Hem te aanbidden, en Hem vruchten en lammetjes brachten als geschenk.

En zo trok de processie langzaam de hele kerk door, de pijpers speelden

en Ninette liep ernstig mee, alleen nu en dan even ophoudend om haar neus te steken tussen Père Michaud en zijn metgezel in, die voor haar uitgingen. Ninette gedroeg zich alsof zij haar hele leven lang gewend was geweest aan kerk-plaaveisel; en wat betreft Beppo, die hewoog zich slechts één keer en riep toen zachtjes „Baa”, terwijl ze probeerde om uit de knoop te raken en op te staan; maar juist op dat ogenblik gaf het grappige kleine wagentje een rukje dat zijn onvaste pootjes deed schokken, en daar viel hij weer terug en bleef den verderen tijd rustig liggen.

Na de dienst speelden de pijpers weer het oude wijsje van koning René, en de processie: schaapherders, Ninette, Beppo, boeren en al gingen weer voort, nu door de zijgang naar de grote openstaande deuren. Het duurde enigen tijd voor de laatsten van de stoet de deur hadden bereikt, want het gedrang was groot; maar eindelijk was toch Felix, die met de kinderen in de achterste groep had meegelopen ook bij den uitgang gekomen en stond hij buiten in den sterren-nacht.

Hij stond een ogenblik stil, glimlachend en omhoog ziend terwijl hij nog geheel vervuld was van het heerlijke gebeuren in de kerk, toen hij opeens iemand aan zijn mouw voelde trekken en zich omdraaiend, keek hij in de tintelende ogen van de kleine Jonkvrouw Elinor.

pakte en knuffelde hij hem...

Zij lachte vrolijk toen ze zijn verbazing zag en riep uit : „Oh, ik smeekte Vader, om mij hierheen mee te nemen. dezen Heiligen Avond. En hij beloofde het ! Ik reed op mijn kleine witte paardje naast zijn grote bruine paard den helen weg. En ik heb de processie gezien, en Beppo met mijn rode lint om zijn nek.” Hier moest ze haar opgewonden vreugde weer even uiten. „En, oh Felix, mijn Vader heeft jouw Vader gesproken, en het komt alles in orde ! Je zult eén beroemd beeldsnijder worden bij Père Videau, zoals je zo graag wilde (de kleine jonkvrouw Elinor had onbeperkt vertrouwen in Felix talenten) ; „en, Felix” voegde ze eraan toe, „ik geloof dat het 't kleine Kerstkind van jouw crèche was, dat geholpen heeft !” Daarop sprong ze met een vrolijke lach op haar vader toe, graaf Bernard, die verder op het pad voor de kerk op haar stond te wachten.

Een poosje, nadat ze was weggegaan, bewoog Felix zich niet, maar stond als in een droom bevangen. Weldra echter schrok hij op door een luid blaten vlak naast hem, en opkijkend, zag hij dat Ninette, nog mooi bekranst, Beppo in het karretje achter zich aan trekkend, weggelopen was van Vader Michaud en naar hem toegekomen was.

Toen, met een plotselinge beweging, bukte hij, en Beppo in zijn arm nemend, pakte en knuffelde hij hem tot de arme Beppo verwonderd blaatte en het bijna benauwd kreeg. Maar Felix knuffelde hem nog steviger en fluisterde steeds maar : „Dank je Beppo ! Dank je !” Want vaag beseftte hij dat deze kleine spijbelaar toch enigszins de oorzaak was van de vervulling van zijn hartewens, en dat was genoeg Kerstvreugde voor een heel jaar. En de kleine jonkvrouw Elinor kreeg gelijk ook. Jaren later, toen Felix tot een man was opgegroeid, werd hij werkelijk „een beroemd beeldsnijder” zoals ze voorspeld had.

Zijn ersten leermeester, Père Videau, ver overtreffend, reisde hij veel en werkte hij in grote steden, maar nooit, zijn hele leven lang vergat hij dien Kerstnacht in het kleine dorpje Sur Varne.

Zij, die hem het best kenden, zeiden dat tot zijn dierbaarste schatten, die hij altijd bewaarde, een mooi bewerkt houten doosje behoorde en daarin was een stukje vershoten rood lint. Terwijl wat betreft Beppo — wel, als je nog eens ooit op een goeden dag in de mooie streek van Provence komt, dan zal je misschien een mooie oude cathedraal bezoeken in de oude stad Arles ; als je dat doet, let dan goed op het figuurtje van het lammetje, dat in witte steen is uitgehouwen boven het grote portaal. Bekijk 't dan goed, zei ik al, want Felix, die het beeldhouwde, zou je verteld hebben, dat toen hij dit deed, hij den helen tijd gedacht had aan zijn kleine lievelingslam Beppo.

Het Nieuwe Verbond

De sneeuw lag op de velden,
Het was een vreeind begin,
Niets was er voor het Kindje klaar
't Lag in een houten kribje maar,
Met slechts wat hooi er in.

De sneeuw lag op de velden
De sneeuw lag op het woud.
De Moeder keek naar 't kleine Kind
En buiten floot de winterwind,
't Was bitter bitter koud.

De sneeuw lag op de velden,
Een dikke, witte vacht.
De herders hoorden een gerucht
Zij zagen Eng'len in de lucht,
Een lichtschijn in den nacht.

De sneeuw lag op de velden,
De sneeuw lag op de grond.
Beklaagt niet meer uw duister lot
In dezen donk'ren nacht sloot God,
Met ons een Nieuw Verbond.